

Література

1. Про виконавче провадження: Закон України від 2 червня 2016 р. № 1404-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1404-19>.

2. Кодекс адміністративного судочинства України: Закон України від 6 липня 2005 р. № 2747-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>.

3. Про практику застосування адміністративними судами законодавства у справах із приводу оскарження рішень, дій чи бездіяльності державної виконавчої служби: Постанова Пленуму ВАСУ від 13 грудня 2010 р. № 3 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.vasu.gov.ua/plenum/post_plenum/plenum_2010_12_13_n3/.

УДК 342.924 (043.2)

Розум І.О., к.ю.н.,

Логоша В.В., студент,

Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

НОВАЦІ ЗАКОНОДАВСТВА, ЩО РЕГЛАМЕНТУЄ ПОРЯДОК ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ЗДІЙСНЕННЯ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

02.06.2016 року був прийнятий та 05.01.2017 року набрав чинності новий Закон України «Про виконавче провадження». Метою закону є підвищення ефективності діяльності органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів та забезпечення належної реалізації завершальної стадії судового розгляду, - примусового виконання рішень.

Для забезпечення ефективності виконавчого провадження, своєчасного та повного виконання рішень Законом, зокрема: визначено основні принципи виконавчого провадження, що спрямовані на забезпечення захисту прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб; розширено перелік рішень, що підлягають примусовому виконанню; передбачено формування відкритого Єдиного реєстру боржників; запроваджено автоматизацію процедур виконання рішень шляхом електронної реєстрації документів, повного фіксування процесуальних рішень та виконавчих дій в автоматизованій системі, порядок функціонування, надання інформації та умови доступу до якої визначаються Міністерством юстиції України; оптимізовано строки проведення виконавчих дій; передбачено посилення відповідальності боржника у виконавчому провадженні, істотне підвищення розмірів штрафів, що накладаються виконавцем; модернізовано механізм

адміністрування авансового внеску та виконавчого збору; запроваджено можливість реалізації арештованого майна шляхом його продажу на електронних торгах із врахуванням обмежень, встановлених законопроектом; удосконалено систему відрахувань із заробітної плати та інших доходів боржника, процедури виконання рішення про вселення стягувача, поновлення на роботі, порядок виконання рішень, за якими боржник зобов'язаний вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення, правовий режим зберігання майна, на яке накладено арешт, визначення вартості та порядок оцінки майна боржника тощо.

Найбільш суттєвою зміною є запровадження інституту приватних виконавців. Так, після набрання чинності Законом України «Про виконавче провадження» у повному обсязі, примусове виконання рішень покладається не тільки на органи державної виконавчої служби (державних виконавців), але й, у передбачених законом випадках, на приватних виконавців, правовий статус та організація діяльності яких регламентуються Законом України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» від 02.06.2016 року № 1403-VIII (далі – Закон України № 1403-VIII).

Відповідно до Закон України № 1403-VIII, приватний виконавець є громадянином України, уповноваженим державою здійснювати діяльність з примусового виконання рішень у порядку, встановленому законом. Приватний виконавець є суб'єктом незалежної професійної діяльності.

При цьому приватним виконавцем може бути громадянин України, який досяг 25 років, має вищу юридичну освіту не нижче другого рівня, володіє державною мовою, має стаж роботи у галузі права після отримання відповідного диплома не менше двох років та склав кваліфікаційний іспит. Приватним виконавцем не може бути особа: 1) яка не відповідає вимогам, встановленим частиною 1 статті 18 Закон України № 1403-VIII; 2) визнана судом обмеженою у цивільній дієздатності або недієздатною; 3) яка має не зняту або не погашену в установленому законом порядку судимість; 4) яка вчинила корупційне правопорушення або порушення, пов'язане з корупцією, - протягом трьох років з дня вчинення; 5) якій за порушення вимог законодавства анульовано свідоцтво про право на зайняття нотаріальною чи адвокатською діяльністю або діяльністю арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора), яку позбавлено права на здійснення діяльності приватного виконавця, - протягом трьох років з дня прийняття відповідного рішення; 6) звільнена з посади судді, прокурора, працівника правоохоронного органу, з державної служби або служби в органах місцевого самоврядування у зв'язку з притягненням до дисциплінарної відповідальності, - протягом трьох років з дня звільнення.

Ще однією обов'язковою умовою для здійснення приватним виконавцем діяльності з примусового виконання рішень є обов'язок до

початку здійснення діяльності застрахувати свою цивільно-правову відповідальність перед третіми особами. Приватний виконавець зобов'язаний укласти договір страхування на новий строк не пізніш як за 10 днів до закінчення дії договору страхування. Мінімальний розмір страхової суми за договором страхування цивільно-правової відповідальності приватного виконавця має становити 10 відсотків загальної суми стягнення за виконавчими документами, що перебувають на виконанні у приватного виконавця протягом року, але не менше 1 тисячі мінімальних розмірів заробітної плати станом на початок відповідного календарного року [2].

Приватний виконавець здійснює примусове виконання рішень, крім випадків визначених законом. Так, до вказаних обмежень щодо можливості виконання рішень приватним виконавцем відносяться, серед іншого: рішення, за якими боржником є держава, державні органи, Національний банк України, органи місцевого самоврядування, їх посадові особи, державні та комунальні підприємства, установи, організації, юридичні особи, частка держави у статутному капіталі яких перевищує 25 відсотків, та/або які фінансуються виключно за кошти державного або місцевого бюджету; рішення, за якими стягувачами є держава, державні органи; рішення адміністративних судів та рішення Європейського суду з прав людини; рішення, які передбачають вчинення дій щодо майна державної чи комунальної власності; рішення, за якими боржниками є діти або фізичні особи, які визнані недієздатними чи цивільна дієздатність яких обмежена; рішення про конфіскацію майна; рішення, виконання яких віднесено законом безпосередньо до повноважень інших органів, які не є органами примусового виконання;

Щодо запровадження Єдиного реєстру боржників, то реєстр - це систематизована база даних про боржників, що є складовою автоматизованої системи виконавчого провадження та ведеться з метою оприлюднення в режимі реального часу інформації про невиконані майнові зобов'язання боржників та запобігання відчуженню боржниками майна.

Відомості про боржників, включені до Єдиного реєстру боржників, є відкритими та розміщуються на офіційному веб-сайті Міністерства юстиції України [1].

Література

1. Про виконавче провадження: Закон України від 02.06.2016 р. № 1404-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 30. – Ст. 542.
2. Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів: Закон України від 02.06.2016 р. № 1403-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 29. – Ст. 535.